

det maa det ærede Medlem virkelig undskyldte mig; jeg har ikke været med ved Sværneloven. Det kan ikke hjælpe Noget; det ærede Medlem har selv været mere med og har langt, langt større Andel i Sværneloven end jeg, thi han har siddet og arbejdet og er gaaet ind paa saa mangfoldige Paragrafer i Udvalget, som jeg slet ikke har haft Noget at gøre med. Overhovedet kan det ved de militære Love ikke hjælpe det ærede Medlem at ville drage mig med ind i dem. Det ærede Medlem har saa grundige Fortjenester af den Maade, hvorpaa vore militære Love ere blevne behandlede, og siden han nævnedes Hærløven, da ganske særlig af den Maade, hvorpaa Hærløven er bleven behandlet. Havde det ærede Medlem ikke ifjor stemt imod det Forslag, som jeg ogsaa stemte for, om at standse Hærløvens Behandling, havde vi hverken faaet Ministeriets Hærløve eller den Hærløve, vi nu have, og deri er jeg enig med det ærede Medlem, at det havde vi virkelig faaet os bedst ved. Men det var det ærede Medlems egen Skyld, at vi dengang bleve tvungne til at blive ved at behandle Hærløven og vente paa hans ulukkelige „sidste Ord“, og Himlen maa vide, hvorledes det var kommet til at lyde! Nei, det ærede Medlem skal holde sig fra mig med Hensyn til Hærløven; den Sag kan det ærede Medlem diskutere med det ærede Medlem for Præstø Amt's 5te Valgkreds (Bojsen), det er fuldkommen tilstrækkeligt, og jeg tror, at de fleste Medlemmer i Thinget ville sige, at det ogsaa i saa Fald er mere end tilstrækkeligt, han gjør ud af den Sag, der spiller os uendelig megen Tid uden den allermindste Frugt for Forhandlingerne. Men det bliver det ærede Medlems Sag, om han betragter det som sin Opgave i denne Samling at spille Thingets Tid paa denne Maade; det maa det ærede Medlem selv om. Hvad Tjørøveingeniøren angaar, for at holde mig til Sagen, saa er det allerede oplyst, at den nuværende Tjørøveingeniør er fast ansat, men ved Loven af 1875 blev det bestemt, at Tjørøveingeniøren ikke skulde være fast ansat og ikke skulde være pensionsberettiget, og der maa altsaa foreligge en positiv Marsag, som ikke forelaa i 1875, for nu at forandre den Bestemmelse, som det ærede Medlem dengang stemte for og dengang gif ind paa at modtage som et Bederlag for de betydelige Indrømmelser, der ved det ærede Medlems væsentlige Medvirkning dengang bleve gjorte Ministeren paa denne Lov. En saadan Marsag foreligger slet ikke; det er ganske simpelt Sammenhængen. Forøvrigt staa Tjørøveingeniøren ikke i Spidsen for denne Etat. Det gjør Hjør- og Bagerinspektøren; han er Chef for denne Etat. Det er ham, under hvem den sorterer, og Tjørøveingeniøren maa nærmest betragtes som hans Kontorchef. Jeg har hidtil betragtet det, og jeg tror ogsaa, at Folkethinget hidtil har betragtet det som sin Opgave ikke at indbrømme nye Embedsmænd Pensionsret, naar

man kunde undgaa det; det Standpunkt har jeg ogsaa filltet mig paa i denne Sag, og det samme Standpunkt har Udvalgets Flertal filltet sig paa. — Jeg maa gjøre een Bemærkning endnu til det ærede Medlem, og det er den, at naar han ved de fleste Lønningslove nu finder Behag i at rette Bebrejdelser imod Udvalgets Flertal og dets Ordførere, burde han dog ikke glemme først og fremmest at holde sig til de Medlemmer af Udvalget, som han og hans Meningsfæller have sat ind i Udvalget, og som have taget Del i Beslutningerne sammen med os. Dem burde han holde sig til. Vi kjende jo den nøie og intime Samvirken, der finder Sted mellem det ærede Medlem og de ærede Medlemmer, vi have i Udvalget fra hans Side. Hvorfor holder han sig ikke til dem? Hvorfor gjør han ikke gjennem dem sine maaste meget rigtige Anskuelser gjældende, saa kunne vi Andre ogsaa nyde Godt af dem, istedetfor at han nu kommer her, saa i den ene Lov og saa i den anden og styrker Ministeriet i dets Modstand mod Udvalgets Forslag, hvad Ministeriet virkelig ikke behøver — det er iøvveien ivrigt nok for at drive Lønningsforhøjtelser igjennem — og hvad der kun kan gjøre Sagen Stude, medens jeg dog troede, at det ærede Medlem var indtil en vis Grad enig med mig i at faae en rolig og sikker Behandling af Lønningslovene gjennemført. — Det ærede Medlem for Viborg Amt's 5te Valgkreds (Thorup) iog Ordet paa det tidligere Lønningsudvalgs Begæne, hvor han jo var Ordfører, angaaende Soldatens Lønningslov, og han fremhævede, at jeg havde været med til ligesom alle de andre Medlemmer at stille det Forslag, som angik Pensionsretten der. Det ærede Medlem vil vel forresten erindre, at jeg i dette Udvalg tilligemed det lille Mindretal, som sluttede sig til mig, blev trængt tilbage fra det ene Forslag til det andet, paa det ene Punkt ved Siden af det andet, og at vi bleve nøbte til at koncentrere vor Modstand paa disse enkelte Hovedpunkter og ikke kunde besfatte os med alle de Enkeltheder, hvori vi forøvrigt tidligere havde været uenige. Det er en Stiilling, som et svagt Mindretal altid faar. Men i det Hele taget vil det ærede Medlem vistnok erindre, at jeg var en Modstander af den Stiilling han indtog til Soldatens Lønninger, og særlig var jeg en aldeles afgjort Modstander af, at der paa disse nye Love kom den nye Paragraf ind om Statsstilbud. Jeg kunde vel sige, at, naar Statsstilbudet skulde vedtages, var den Redaktion, som der nu bliver givet det, bedre end den tidligere; men jeg var en principiel Modstander af Statsstilbudet, og det Standpunkt fastholdt jeg lige til det Sidste under Soldatens Lønningslovs Behandling. Naar jeg nu ikke har gjenoptaget denne Modstand, er det ikke, fordi jeg finder det rigtigere nu at gaa ind derpaa, men fordi jeg finder det unyttigt fremdeles at bekæmpe denne nye Grundsetning, som ved